

เครื่องแต่งกายจีน-เกาหลี: การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ

Chinese Korean Costumes: The Development Path of Korean Cultural Tourism in Sandaoh Village

มู่ ซื่อ และบุญสม ยอดมาลี

Mu Xue and Boonsom Yodmalee

คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Faculty of Fine Applied Arts and Cultural Science, Mahasarakham University,

Email: Boonsom.yodmalee@gmail.com

Received: September 12, 2024; Revised November 13, 2024; Accepted: November 24, 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน 2) ศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกายเกาหลีและปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีนในปัจจุบัน และ 3) ศึกษาเส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสำรวจ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต แบบสนทนากลุ่ม จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลจำนวน 34 คน ประกอบด้วยกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลหลัก 11 คน ได้แก่ ผู้นำชุมชน 2 คน เจ้าหน้าที่ดูแลพิพิธภัณฑ์ 3 คน ผู้มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งสิ่งทอเครื่องนุ่งห่มในเขตที่อยู่อาศัยของชาวเกาหลี ในเมืองเสิ่นหยาง (Shenyang) 6 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไป 23 คน ได้แก่ กลุ่มคนท้องถิ่น 8 คน นักท่องเที่ยว 15 คน การนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า

- ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการด้านวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของเกาหลี มีช่วงเวลาที่สำคัญ 3 ยุค คือ ยุคสามก๊ก ยุคโครยอ และยุคโชซอน เป็นยุคการเปลี่ยนแปลงด้านการแต่งกายที่สำคัญ
- วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของเสื้อผ้าเกาหลีและปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ผ้าที่ชาวเกาหลีสวมใส่ส่วนใหญ่เป็นผ้าทอมือและผ้าลินินที่ปลูกและผลิตเองเทคโนโลยีการย้อมสีแบบดั้งเดิมทำให้ชาวเกาหลีสวมเสื้อผ้าที่มีสีจากเส้นใยธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ซึ่งยังคงพบเห็นได้ในปัจจุบัน ปัญหาโครงสร้างของอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย ภาคเอกชน สังคมพลเมือง และนักออกแบบ การสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะส่งผลกระทบต่อเครื่องแต่งกายของเกาหลี และสหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านเกาหลีของหมู่บ้านซานเดาเฮ ตามไม่ทันการพัฒนาด้านเครื่องแต่งกายที่มีความล้ำช้า
- การพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายกับการท่องเที่ยวผ่านการศึกษาเชิงลึกของวัฒนธรรมพื้นบ้านเกาหลี โดยใช้หมู่บ้านพื้นเมืองซานเดาเฮ ในภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสังคมของสัญชาติเกาหลี การใช้วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของวัฒนธรรมสัญชาติเกาหลีเป็นส่วนดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สำคัญในภูมิภาคและภายนอก เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีการปรับปรุงทางสังคมต่อวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลี การสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ และพัฒนาสภาพทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: เครื่องแต่งกายเกาหลีจีน การพัฒนา การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

This research studies the development of Korean cultural tourism in Sandaohe Village with the following objectives: 1) To examine the historical and social background related to the development of Korean clothing culture in Sandaohe Village, Sichuan Province, China; 2) To analyze the changes in Korean clothing and current tourism development issues in Sandaohe Village, Sichuan Province, China; 3) To explore the development path of cultural tourism based on Korean clothing in Sandaohe Village, Sichuan Province, China. This research employs qualitative methodology. The research tools include surveys, interviews, observations, and focus group discussions, involving 34 informants divided into two groups: 11 key informants (2 community leaders, 3 museum staff, and 6 experts on textiles and clothing in Korean residential areas in Shenyang) and 23 general informants (8 locals and 15 tourists). The research findings are presented through descriptive analysis.

The result findings were as follows.

1. The historical and social background related to the development of Korean clothing culture spans three significant periods: the Three Kingdoms era, the Goryeo era, and the Joseon era, which were crucial times for clothing changes.

2. Analysis of current changes in Korean clothing and tourism development issues shows that Koreans mostly wear hand-woven fabrics and linen, grown and produced locally. Traditional dyeing technologies result in Koreans wearing clothes with colors from natural fibers, which are still prevalent today. Problems include the structure of the clothing industry, private sector, civil society, and designers. The creation of unique tourism brands affects Korean clothing, and the Korean Folk Tourism Cooperative of Sandaohe Village lags behind in clothing development.

3. The development of cultural tourism routes based on Korean clothing in Sandaohe Village promotes ethnic tourism through Korean clothing culture. The relationship between clothing culture and tourism is explored through an in-depth study of Korean folk culture, using Sandaohe native village against the historical, cultural, and social background of Korean nationality. The use of Korean national clothing culture serves as a key attraction for tourists both regionally and externally. To develop tourism, there are social improvements to Korean clothing culture, inheritance of folk culture, and promotion of local tourism industry, which can attract both domestic and international tourists and more effectively develop the local economic conditions.

Keywords: Chinese Korean Costumes, Development, Cultural Tourism.

บทนำ

วัฒนธรรมชาติพันธุ์เกาหลี ในฐานะที่เป็นหนึ่งใน 56 ชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน สัญชาติเกาหลีถือเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ข้ามพรมแดนที่โดดเด่นที่สุดกลุ่มหนึ่งในประเทศจีน การกระจายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ส่วนใหญ่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน โดยมีแหล่งการตั้งถิ่นฐานหลักอยู่ที่เขตปกครองตนเองเกาหลีเปียงในมณฑลจี๋หลิน และมีพื้นที่เล็ก ๆ บางส่วนอยู่ในเฮยหลงเจียง เหลียวหนิง และเมือง อื่น ๆ Xiaofang (2021) หมู่บ้านพื้นเมืองเกาหลีซานเดาเฮตั้งอยู่บนพรมแดนระหว่างจีนและเกาหลีเหนือในเมืองตานตง มณฑลเหลียวหนิง ข้ามแม่น้ำยาลูจากเกาหลีเหนือ บริเวณจุดบรรจบระหว่างเมืองตานตง จี๋อัน และเป็นซี อยู่ใกล้กับทางหลวงสายตันจี เป็นสถานที่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีนและชาวต่างชาติเยี่ยมชมมรดกทางวัฒนธรรมโลกจี๋อัน เมืองกษัตริย์โกกูรยอ ตำบลเซี่ยลู่เหอได้รับชื่อมาจากแม่น้ำที่ไหลมาบรรจบกันสามสาย คือ ชวงเหอ เหลียนเหอ และหยังกวง เนื่องจากแม่น้ำหยัง กวงเป็นส่วนหนึ่งของแม่น้ำที่มาจากใต้ดิน เดิมเรียกว่า “แม่น้ำระบายน้ำ” ในปี 2002 เรียกว่าตำบลเกาหลีของแม่น้ำลู่ตอนล่าง ปัจจุบันเป็นเขตหมู่บ้านปกครอง 6 แห่ง ได้แก่ หมู่บ้านหม่าซาน หมู่บ้านชวงกวง หมู่บ้านชวงเหลียน หมู่บ้านทงเจียง หมู่บ้านเหลียนเจียง หมู่บ้านชวงโอา

ปัจจุบันหมู่บ้านซานเดาเฮ มีคนกลุ่มชาติพันธุ์เกาหลีประมาณ 30 คน ส่วนใหญ่ทำงานในเกาหลีใต้ เพื่อให้ชาวบ้านที่พลัดถิ่นกลับมาบ้านเกิด ในช่วงที่ผ่านมา หมู่บ้านได้เริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชาติพันธุ์ ซึ่งในบริเวณนี้มีวัฒนธรรมพื้นบ้านเกาหลีที่อุดมสมบูรณ์ ทั้งทางด้านวัตถุ สถาปัตยกรรมเกาหลี อาหาร การแต่งกาย ศิลปะการแสดง และการแสดงออกของวัฒนธรรมทางวัฒนธรรมความเชื่อ บริเวณนี้เป็นหมู่บ้านชาติพันธุ์เกาหลีทั้งหมด มีมรดกทางวัฒนธรรมเกาหลีโบราณ สัญลักษณ์ดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์เกาหลี Jiarong (2014) วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายสามารถนำมาเป็นส่วนสำคัญในการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องสามารถตอบสนองความต้องการหรือสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวและผู้คนในท้องถิ่นโดยให้ชุมชนมีการจัดการทรัพยากรชุมชนเป็นผู้กำหนดกระบวนการทิศทางและรูปแบบการท่องเที่ยวด้วยตนเองผ่านกระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือการวางแผนร่วมกันและการกำหนดเครื่องมือเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (ฤกษ์ณะ เนียมหอม และกัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์, 2564)

การพัฒนาการท่องเที่ยวของหมู่บ้านซานเดาเฮ พบว่าการพัฒนาของวัฒนธรรมพื้นบ้านในด้านการท่องเที่ยวยังขาดการสำรวจวัฒนธรรมพื้นบ้านด้านเครื่องแต่งกาย รูปแบบการแสดงออกของวัฒนธรรมการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ได้แก่ การสร้างสถาปัตยกรรมพื้นบ้านเกาหลี การรวบรวมวัตถุโบราณของเกาหลีเพื่อจัดแสดง การแสดงทางวัฒนธรรมเกาหลี การสร้างที่อยู่อาศัยของชาวเกาหลี การขายอาหารพิเศษของเกาหลี การใช้เกษตรกรรมในท้องถิ่นเพื่อพัฒนาการเกษตรเชิงนิเวศด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น การขาดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถแสดงออกถึงวัฒนธรรมพื้นบ้านของเกาหลีได้อย่างลึกซึ้งนั้น ไม่ต่างจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นบ้านของเกาหลีในภูมิภาคอื่น

วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเป็นจุดเริ่มต้น การศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ Zhang (2017) “การสืบทอดเครื่องแต่งกายชาติพันธุ์เกาหลี” กลุ่มชาติพันธุ์เกาหลีส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นเมื่อพวกเขาย้ายจากคาบสมุทรเกาหลีไปยังภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศจีนในช่วงปลายราชวงศ์ชิง เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของเกาหลีรวมอยู่ในรายชื่อตัวแทนมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ วัฒนธรรมการแต่งกายชาติพันธุ์มีบทบาทสำคัญในกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ผู้คนจะไม่เน้นถึงความสำคัญของการแต่งกาย แต่ในการดำรงชีวิตและพิธีกรรม มีบทบาทสำคัญในการสืบทอดทางวัฒนธรรมในศิลปะเกาหลี พิธีกรรมประเพณีพื้นบ้าน เครื่องแต่งกายเกาหลีได้กลายเป็นสิ่งสำคัญของการแสดงทาง

วัฒนธรรม และยังสื่อถึงความหมายทางวัฒนธรรมที่แท้จริงของเกาหลีอีกด้วย เครื่องแต่งกายเกาหลีของท้องถิ่นซึ่งเป็นประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ ในริสอร์ทพื้นบ้าน สามารถกำหนดให้เป็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมจีนได้

บทความนี้ใช้แนวคิดการวางแผนและการออกแบบการท่องเที่ยวที่เน้นด้านเครื่องแต่งกายเป็นมรดกวัฒนธรรมของประชาชนเป็นพื้นฐานในการวางแผนสวนวัฒนธรรมพื้นบ้านเกาหลี จากนั้นจึงแก้ไขปัญหาในวัฒนธรรมพื้นบ้านในส่วนของเครื่องแต่งกาย ได้มีการเสนอมาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะในการพัฒนาเครื่องแต่งกาย เพิ่มประสิทธิภาพในการปกป้องและพัฒนาวัฒนธรรมพื้นบ้านเกาหลี และมุ่งมั่นที่จะสร้างหมู่บ้านซานเดาเฮให้เป็นหมู่บ้านอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้านภายในประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการท่องเที่ยว โดยให้มีบริการสาธารณะที่เท่าเทียมกัน มีสภาพแวดล้อมที่สวยงาม มีอัตลักษณ์ของชุมชน ได้รับความนิยมในระดับนานาชาติ และสามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกายเกาหลีและปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีนในปัจจุบัน
3. เพื่อศึกษาเส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการวิจัยเรื่อง “เครื่องแต่งกายจีน-เกาหลี: เส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ” แบ่งออกได้เป็น 7 ขั้นตอนดังนี้:

ขั้นตอนที่ 1: ศึกษาเอกสารและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายจีน-เกาหลี แนวคิดเชิงทฤษฎี และการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์เส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ

ขั้นตอนที่ 2: การสำรวจพื้นที่วิจัยและเลือกพื้นที่ศึกษาหลัก ได้แก่ หมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน และพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง วิธีดำเนินการ ได้แก่ 1) จัดทำแพลตฟอร์มเพื่อชี้แจงโครงการ 2) จัดประชุมเชิงปฏิบัติการ 3) รวบรวมข้อมูลภาคสนาม และ 4) จัดทำระบบข้อมูลและคัดเลือกผลงานด้านเครื่องแต่งกายเพื่อเป็นต้นแบบในเส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกาหลี

ขั้นตอนที่ 3 เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อมูลสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ประกอบด้วยกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลหลัก 11 คน ได้แก่ ผู้นำชุมชน 2 คน เจ้าหน้าที่ดูแลพิพิธภัณฑ์ 3 คน ผู้มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งสิ่งทอเครื่องนุ่งห่มในเขตที่อยู่อาศัยของชาวเกาหลี ในเมืองเสินหยาง (Shenyang) 6 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไป 23 คน ได้แก่ กลุ่มนักท่องเที่ยว 8 คน นักท่องเที่ยว 15 คน ตามประเด็นการวิจัยที่กำหนดในวัตถุประสงค์โดยผ่าน 1) การวิเคราะห์วรรณกรรม 2) การสังเกต 3) การสัมภาษณ์ 4) การประชุมเชิงปฏิบัติการ 5) การอภิปรายผล และมีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าเพื่อให้ข้อมูลในการวิจัยมีความถูกต้องและเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 4: การสร้างเครื่องมือและวิธีการวิจัยสำหรับการศึกษานี้ใช้กระบวนการมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์และนำเสนอผลผ่านการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสำรวจ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต แบบสนทนากลุ่ม สำหรับการรวบรวมข้อมูลที่ครอบคลุม

ขั้นตอนที่ 5: รวบรวมข้อมูลโดยแบ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารและการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยนักวิชาการในพื้นที่วิจัย ตลอดจนนัดหมายวัน เวลา และสถานที่เพื่อลงพื้นที่ตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าตามประเด็นที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์การวิจัย

ขั้นตอนที่ 6: วิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นการวิจัยที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ ในด้านการพัฒนาชุดจีน-เกาหลีแต่ละประเภท การทดลองฝึกฝนปรับปรุงกระบวนการสอนและการเรียนรู้ให้มีทักษะสูงขึ้นตามลำดับ การสังเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ แบ่งประเภทข้อมูล เชื่อมโยง และกำหนดเป็นกรอบแนวคิดสำหรับการวิเคราะห์ และนำเสนอตามกรอบแนวคิด ข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายกลุ่มต้องสรุปเป็นแนวคิดหลักที่นำเสนอต่อกลุ่มเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งตามประเด็นการวิจัย

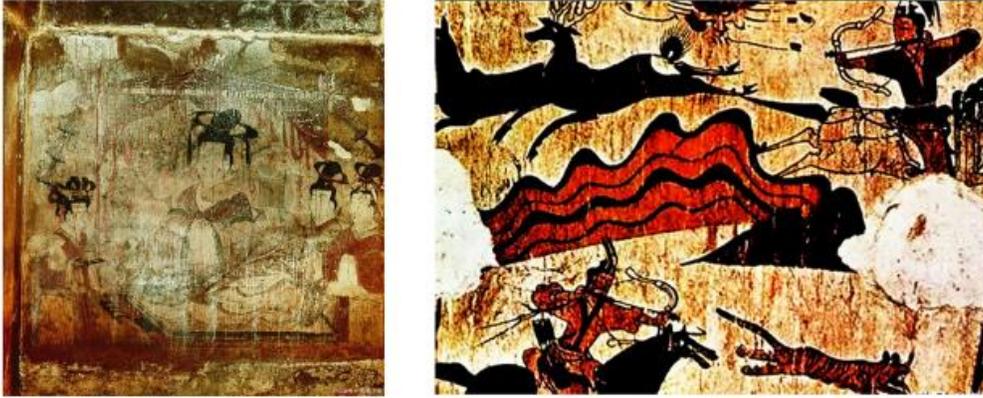
ขั้นตอนที่ 7: สรุปผลการวิจัยและวิเคราะห์เอกสารตามประเด็นวิจัย สังเคราะห์เนื้อหาและเขียนรายงานเชิงพรรณนา

ผลของการวิจัย

ผลการเก็บรวบรวมข้อมูลและสังเคราะห์องค์ความรู้เรื่องเครื่องแต่งกายจีน-เกาหลีเพื่อพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ

วัตถุประสงค์ 1 ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน พบว่า เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของเกาหลีในประเทศจีนนั้นสืบย้อนต้นกำเนิดของเครื่องแต่งกายเหล่านี้ เริ่มจากเครื่องแต่งกายของคาบสมุทรเกาหลี ตลอดประวัติศาสตร์ของเกาหลี มีช่วงเวลาที่สำคัญมาก 3 ช่วงเวลา ได้แก่ สามก๊ก โคกูรยอ และราชวงศ์โชซอน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเครื่องแต่งกายใน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาสำคัญแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของรูปแบบ และระบบเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของเกาหลี

1. ยุคสามก๊ก จากการสืบค้นหนังสือโบราณ การศึกษาโบราณวัตถุที่ขุดพบในสุสานและจิตรกรรมฝาผนัง พบว่าเครื่องแต่งกายในยุคสามก๊กมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง แต่ก็มีคล้ายคลึงกัน เนื้อหาที่ปรากฏในภาพจิตรกรรมฝาผนังส่วนใหญ่เป็นภาพชีวิตประจำวันของประชาชนในสมัยโคกูรยอ เป็นภาพสะท้อนความคิดทางศาสนา สภาพเศรษฐกิจ และระดับวัฒนธรรมของประชาชนในสมัยนั้น ผ่านจิตรกรรมฝาผนัง ทำให้สามารถเข้าใจลักษณะเฉพาะของเสื้อผ้าที่ประชาชนสวมใส่ในสมัยนั้น รวมถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมหลักและวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีอิทธิพลต่อการสร้างรูปแบบและรูปแบบของเสื้อผ้า



ภาพที่ 1 จิตรกรรมฝาผนังการล่าสัตว์แสดงให้เห็นถึงเครื่องแต่งกายในสมัยยุคสามก๊ก
ที่มา: ภาพจิตรกรรมฝาผนังสุสาน Goguryeo ใน Ji'an, Jilin

2. ยุคโครยอ ในปีที่ 11 ของรุ่นที่ 4 ของราชวงศ์โครยอ ระบบการแต่งกายสาธารณะสีม่วง สีแดงเข้ม และสีเขียวได้รับการสถาปนาขึ้น ช่วยเสริมสร้างลำดับชั้นทางสังคม ต่อมาาระบบเครื่องแต่งกายทางการก็ได้รับการปรับเปลี่ยนและพัฒนาต่อมา กษัตริย์ได้เริ่มสืบทอดเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายของราชวงศ์หยวน ในรัชสมัยของพระเจ้ากวมิน ราชวงศ์หยวนก็เสื่อมลงเรื่อย ๆ มีคำสั่งให้จักรพรรดิสวมเสื้อผ้าสีดำและหมวกสีเขียว ในปีที่ 13 ของกษัตริย์ชิน การปฏิรูปการแต่งกายเริ่มขึ้นตามระบบราชวงศ์หมิง รูปร่างและรูปแบบของเสื้อผ้าส่วนใหญ่เป็นคอกลมและสวมหมวกผ้าโปร่งบนศีรษะ รูปร่างและรูปแบบของเสื้อผ้าของราชวงศ์โครยอก็ได้รับการแก้ไข และความเป็นอิสระของราชวงศ์ก็แข็งแกร่งขึ้น

3. ยุคราชวงศ์โซซอน วัฒนธรรมการแต่งกายสืบทอดเครื่องแต่งกายของยุคโครยอและสร้างระบบการแต่งกายของราชวงศ์โซซอน มีข้อกำหนดเฉพาะบางประการสำหรับเสื้อแจ็คเก็ต ประการแรก เสื้อแจ็คเก็ตหลวมกว่าและด้านหลังยาวขึ้น ประการที่สอง ปกเสื้อมีสองด้านในและนอก ซึ่งคล้ายกับปกเสื้อด้านในของเสื้อแจ็คเก็ตสมัยใหม่มาก แต่ทั้งสองมีขนาดใหญ่ ประการที่สาม แขนเสื้อยาวเป็นทรงตรง ประการที่สี่ สวมไหล่กว้างด้านหน้า กว้างกว่าสมัยใหม่ และส่วนล่างของด้านหน้ากว้างและคม มีรอยพับจำนวนมาก ประการที่ห้า ด้านข้างทั้งสองของช่องเปิด คล้ายกับเสื้อคลุมสมัยใหม่ สามารถแบ่งได้เป็นรูปทรงเสื้อผ้าถักและไม่ใช้เสื้อผ้าถัก การจัดการขอบดิ้นก็เหมือนกับเสื้อผ้าถักในสมัยนั้น ประการที่หก เพิ่มสีไหล่ ที่ข้อมือโดยปกติแล้วจะมีสีเดียวกับปกเสื้อ ด้านหน้า และด้านข้าง ในช่วงเวลาเดียวกัน ราชวงศ์โซซอนได้จัดทำประมวลกฎหมายเพื่อการเฉลิมฉลองชาติ ซึ่งระบบการแต่งกายอย่างเป็นทางการสำหรับชนชั้นปกครองก็ได้รับการกำหนดขึ้น ในช่วงกลางและปลายราชวงศ์โซซอน วัฒนธรรมประจำชาติอื่น ๆ ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างมาก รวมถึงวัฒนธรรมการแต่งกายประจำชาติที่มีสีสันเพิ่มมากขึ้น

วัฒนธรรมเกาหลีในจีนและวัฒนธรรมของคาบสมุทรเกาหลีโบราณมีต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์บางอย่าง ชุดพื้นเมืองของราชวงศ์โซซอนมีอิทธิพลอย่างมากต่อชุดเกาหลีของจีน ในระหว่างการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ เครื่องแต่งกายเกาหลีของจีนได้ผ่านการพัฒนาและวิวัฒนาการหลายครั้งภายใต้อิทธิพลของปัจจัยต่างๆ เช่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ความเชื่อทางศาสนา ประเพณี และจิตวิทยาความงาม แต่ยังคงรักษาลักษณะเฉพาะของรูปร่างและระบบของเครื่องแต่งกายพื้นบ้านของจีนในราชวงศ์โซซอนไว้เสมอ ตัวอย่างเช่น เสื้อคาร์ดิแกนไม่มีกระดุมผูกด้วยเข็มขัดผ้ายาวผู้ชายชอบกางเกงขายาวผู้หญิงสวมกระโปรงยาว เป็นต้น

วัตถุประสงค์ 2 การเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกายเกาหลีและปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวหมู่บ้านซานเดาเอมณฑลเสฉวน ประเทศจีนในปัจจุบัน พบว่า เมื่อชาวเกาหลีอพยพเข้าไปในจีนในช่วงแรก พวกเขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านห่างไกลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ผู้คนใช้ชีวิตอย่างยากลำบากและขาดแคลนวัสดุ ดังนั้น ผ้าที่ชาวเกาหลีสวมใส่จึงเป็นวัสดุดั้งเดิมเป็นหลัก รวมถึงผ้าทอมือและผ้าลินินที่ปลูกและผลิตขึ้นเอง เทคโนโลยีการย้อมสีแบบล้ำหลังยังทำให้ชาวเกาหลีสวมเสื้อผ้าที่มีสีจากเส้นใยธรรมชาติเป็นโทนสีขาวยเป็นหลัก ดังนั้นชาวเกาหลีที่รู้จักกันในชื่อ “ชาติแห่งเสื้อผ้าสีขาว” ในปีที่สองของรัชสมัยซุนจื่อในราชวงศ์ซิง ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือของจีนถูกบังคับให้สวมเสื้อผ้าแมนจูและโกนหัว ในช่วงสาธารณรัฐจีน กลุ่มชาติพันธุ์เกาหลีถูกขับไล่ออกไปและ “คำสั่งของผู้ว่าราชการมณฑลจี๋หลินและเขตปกครองพิเศษมณฑลตะวันออก” ได้ถูกออกคำสั่งว่า ในเขตปกครองพิเศษ ชาวเกาหลีถูกห้ามสวมเสื้อผ้าสีขาวและถูกจำกัดให้สวมเสื้อผ้าจีนและสูทแบบตะวันตกเท่านั้น แม้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าว ชาวเกาหลีต้องทนทุกข์ทรมานจากการกดขี่ทางการเมือง และประเพณีดั้งเดิมของพวกเขาจะถูกจำกัดและถูกเลือกปฏิบัติ แต่ชาวเกาหลียังคงยึดมั่นในจิตวิญญาณประจำชาติของตนมาโดยตลอด ในช่วงทศวรรษปี 1940 ชาวเกาหลีสวมชุดประจำชาติของตนเองมาหลายทศวรรษ

หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ภายใต้การนำของนโยบายชาติพันธุ์ของพรรค รัฐธรรมนูญได้กำหนดว่า “กลุ่มชาติพันธุ์ทั้งหมดมีอิสระในการรักษาหรือปฏิรูปประเพณีและนิสัยของตนเอง” ชาวเกาหลี เช่นเดียวกับชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ มีสิทธิที่จะรักษาชุดแต่งกายและวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนไว้ ในช่วงทศวรรษ 1950 ชาวเกาหลีจำนวนมากขึ้นสวมเสื้อผ้าที่ทำจากผ้าฝ้าย ด้วยการเข้ามาของเศรษฐกิจทุนนิยมและการนำเข้าวัฒนธรรมสมัยใหม่ ผ้าทอด้วยเครื่องจักร เช่น ผ้าไหมจึงเริ่มได้รับการแนะนำ ในพื้นที่ที่อยู่อาศัยของสัญชาติเกาหลีผู้คนเริ่ม ๆ ร่ำรวยและเริ่มเชี่ยวชาญเทคนิคการย้อมผ้าพื้นบ้านแบบง่าย ๆ ดังนั้น ปรากฏการณ์การทอเสื้อผ้าสีขาวแบบเรียบ จึงค่อย ๆ ดีขึ้น และเสื้อผ้าสีเหลือง สีเขียว สีชมพู สีแดง เป็นต้น จึงเริ่มปรากฏขึ้น และสีของเสื้อผ้าก็หลากหลายมากขึ้น



ภาพที่ 2 ชุดชาวเกาหลีพิพิธภัณฑน์ริสอร์ทที่หมู่บ้านเกาหลีซานเดาเอ

ที่มา: Mu Xue



ภาพที่ 3 ชุดเกาหลีหลากหลายสีที่ริสอร์ทท่องเที่ยวเกาหลีหมู่บ้านซานเดาเอ

ที่มา: Mu Xue

สถานะปัจจุบันของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่บ้านเกาหลีจากโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยชาวจีน โครงการการท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วในซานเดาเฮค่อนข้างสั้น ไม่สามารถมอบประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวที่ต้องการพักผ่อน ความบันเทิงเป็นเวลานาน และสามารถใช้เป็นประสบการณ์ทัวร์หนึ่งหรือสองวัน การมีส่วนร่วมในการแต่งกายสามารถแสดงคุณค่า และนักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสชีวิตชาติพันธุ์ของกลุ่มชาวเกาหลีในพื้นที่

ปัญหาที่พบในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหมู่บ้านซานเดาเฮ สหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านเกาหลีของหมู่บ้านซานเดาเฮจะประสบความสำเร็จในเบื้องต้นในการช่วยให้ชาวบ้านเพิ่มรายได้ ส่งเสริมการจ้างงาน และปรับปรุงด้านสิ่งแวดล้อมของหมู่บ้าน แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมความต้องการทั่วไป สหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านเกาหลีของหมู่บ้านตามไม่ทันการพัฒนาของช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง และมีความล่าช้า ทำให้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาของสหกรณ์ ในปัจจุบัน รัฐบาลท้องถิ่นและสหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านเกาหลีของหมู่บ้านซานเดาเฮมีความตระหนักเกี่ยวกับการสร้างแบรนด์ของหมู่บ้าน เนื่องจากไม่มีการค้นคว้าวัฒนธรรมพื้นบ้านในภูมิภาค ไม่มีการสร้างแบรนด์ที่เป็นเอกลักษณ์ในการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรพื้นบ้าน ประเพณี และวัฒนธรรมของหมู่บ้านไม่เพียงพอ

วัตถุประสงค์ 3 การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน พบว่า ในปี 1990 สหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านเกาหลีของหมู่บ้านซานเดาเฮ ในตำบลเซียวลูเฮ เริ่มรวบรวมข้อมูลชาติพันธุ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อปกป้องวัฒนธรรมเกาหลีของหมู่บ้าน ชาวบ้านที่ออกจากหมู่บ้านก็เรียนรู้ประวัติศาสตร์ และเก็บโบราณวัตถุกลุ่มชาติพันธุ์ เช่น เครื่องแต่งกาย เครื่องใช้ และอุปกรณ์ต่าง ๆ จากหมู่บ้าน เนื่องจากประเพณีของชาติคือการเผาเสื้อผ้าหลังจากผู้สูงอายุในครอบครัวเสียชีวิต จึงมีสิ่งของเหลืออยู่ในเสื้อผ้าเพียงเล็กน้อย การก่อสร้างหมู่บ้านเริ่มขึ้นในปี 2006 โดยอาศัยการบำรุงรักษาบ้านเก่าแก่หลายร้อยปีในหมู่บ้าน การออกแบบซ่อมแซม และตกแต่งพื้นที่โดยรอบ เริ่มดำเนินการทดลองในปี 2011

1. ปัจจุบันของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมซานเดาเฮ

ปัจจุบันรีสอร์ทพื้นบ้านเกาหลีซานเดาเฮ สามารถสร้างประโยชน์กับชาวบ้านที่มีรายได้น้อย ในช่วงก่อนที่รีสอร์ทพื้นบ้านก่อตั้งขึ้น คนหนุ่มสาวและวัยกลางคนในหมู่บ้านทำงานในเกาหลีใต้ และรายได้ของชาวบ้านส่วนใหญ่มาจากการปลูกพืชเช่าที่ดินทำกิน และงานอื่น หลังจากการก่อตั้งรีสอร์ทพื้นบ้านเกาหลีซานเดาเฮ ชาวบ้านร่วมกันดำเนินการจัดเลี้ยง ที่พัก การเก็บเกี่ยว สัมผัสประสบการณ์พื้นบ้าน และกิจกรรมบริการการท่องเที่ยว ไม่เพียงผ่านช่องทางเงินปันผลสมาชิกเพื่อเพิ่มรายได้ของชาวบ้านในชุมชนเท่านั้น แต่ยังอนุญาตให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในช่วงพักผ่อนฤดูร้อนในการบริหารจัดการรีสอร์ท บริการ และงานศิลปะการแสดงเพื่อเพิ่มรายได้จากการดำเนินงาน ในประสบการณ์การท่องเที่ยวของรูปแบบธุรกิจของตัวราคาเที่ยวชมรีสอร์ทพื้นบ้านตามราคา 60 หยวน/ครั้ง สามารถเข้าชมได้ 3 ครั้งต่อวัน ฤดูกาลท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ 5,000 หยวน สหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านจะเรียกเก็บค่าที่พักจากนักท่องเที่ยว 50 หยวนต่อคน และจัดเตรียมอาหารเช้าสำหรับนักท่องเที่ยว โดย 30 หยวนจะให้บริการที่พัก ชาวบ้านในช่วงฤดูท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ 4,000 หยวน ยอดขายของประสบการณ์การเก็บผลไม้และผักยังคงด้วยยอดขายของธุรกรรมทั่วไป และยอดขายผลไม้และผักในช่วงฤดูท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ 18,000 หยวน รายได้ของเกษตรกรเพิ่มขึ้น และชาวบ้านเชื่อว่าสหกรณ์สามารถทำให้ทุกคนมีรายได้ คนในชุมชนจึงเข้าร่วมสหกรณ์การท่องเที่ยวพื้นบ้านเพราะว่าช่วยปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของชาวบ้าน และชาวบ้านมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งมากขึ้นในการสร้างสหกรณ์ โดยสร้างประโยชน์ร่วมกันและความช่วยเหลือกัน

2. การออกแบบและวางแผนโครงการวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลี ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชาติพันธุ์ เสื้อผ้าชาติพันธุ์ถือเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญ เมื่อเผชิญกับตลาดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีการแข่งขัน

มากขึ้น จึงจำเป็นต้องเจาะลึกลงไปในวันธรรมเครื่องแต่งกายเป็นบริการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าใจรูปแบบ รสนิยมด้านสุนทรีย์ และทัศนคติในการใช้ชีวิตของชนกลุ่มน้อยจากวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย ประกอบด้วย

2.1. พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์ เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปยังสถานที่ของกลุ่มชาติพันธุ์ นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมในการออกแบบ สร้าง และสวมใส่เครื่องแต่งกายของชาวชาติพันธุ์ โดยจะมีวัสดุและช่างฝีมือท้องถิ่นคอยให้คำแนะนำ และสุดท้าย นักท่องเที่ยวสามารถสวมใส่เครื่องแต่งกายที่ออกแบบหรือตัดเย็บเองได้

2.2 จัดเทศกาลวัฒนธรรมการแต่งกายชาติพันธุ์ เพื่อจัดแสดงเครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ล่าสุด และในเวลาเดียวกันก็แนะนำประเพณีการดำเนินชีวิตและลักษณะอื่น ๆ ของชนกลุ่มน้อยในท้องถิ่น

2.3 พัฒนาเทศกาลชาติพันธุ์ให้มีความน่าสนใจ มีเทศกาลของชาติเกาหลีจำนวนมาก เช่น เทศกาลแรกของปีใหม่ เทศกาลหวนบน เทศกาลอาหารเย็น เทศกาลฤดูใบไม้ร่วง เทศกาลหลิโวว เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการเฉลิมฉลองเทศกาลของชนชาติอื่น และควรจัดแสดงเครื่องแต่งกายเกาหลีที่แปลกใหม่ผ่านกิจกรรมเทศกาล

2.4 จัดกิจกรรมพิเศษเพื่อระดมบุคลากรที่มีพรสวรรค์ด้านชาติพันธุ์เพื่อพัฒนาและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ เช่น การประกวดออกแบบเครื่องแต่งกายเกาหลี การประกวดของที่ระลึกเครื่องแต่งกายเกาหลี และการจัดนิทรรศการ

2.5 การบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวอื่น ๆ และการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย เช่น การผสมผสานองค์ประกอบของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีเข้ากับกรออกแบบบรรจุภัณฑ์ของผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร การจัดคอนเสิร์ตเพลงและเต้นรำของชนเผ่า และนำลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีไปสู่ทุกพื้นที่ของประเทศในรูปแบบการแสดง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน มีช่วงเวลาที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายอยู่ 3 ยุค คือ ยุคสามก๊ก ยุคโครยอ และยุคโชซอน ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายเกาหลีในประเทศจีนที่สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

2. การเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกายเกาหลีและปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน เสื้อผ้าที่สวมใส่ส่วนใหญ่เป็นผ้าที่มีการทอด้วยมือและผ้าลินินที่ปลูกผลิตเองมีเทคโนโลยีการย้อมสีแบบดั้งเดิมของชาวเกาหลีจากเส้นใยจากธรรมชาติซึ่งยังคงพบเห็นได้ในปัจจุบัน

3. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน การใช้วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชาวเกาหลี เป็นส่วนช่วยในการดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกภูมิภาค การพัฒนาการท่องเที่ยวมีการปรับปรุงทางสังคมวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีการสืบทอดทางวัฒนธรรมพื้นบ้านทำให้สามารถขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้า และช่วยให้เศรษฐกิจในท้องถิ่นมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถอภิปรายดังต่อไปนี้

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีหมู่บ้านชานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน จากมุมมองทางประวัติศาสตร์ของภูมิภาค ระดับการพัฒนาของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของภูมิภาค นั้นบ่งบอกถึงระดับการพัฒนาอารยธรรมของภูมิภาคในประเทศและเครื่องแต่งกายประจำชาตินั้นถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ในฐานะกลุ่มชาติพันธุ์ที่เก่าแก่ที่สุดกลุ่มหนึ่งในประเทศจีน สัญชาติเกาหลีมีประวัติศาสตร์ยาวนานและวัฒนธรรมที่มีการพัฒนาด้านเครื่องแต่งกาย สอดคล้องกับที่ Xu (2022) กล่าวว่าเครื่องแต่งกายประจำชาติเกาหลีถูกสร้างขึ้นภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือของจีนภายใต้สภาพภูมิอากาศในเขตหนาวจัด ในยุคแรกชาวเกาหลีมีวิถีชีวิตแบบเร่ร่อนเป็นหลัก เหตุผลหลักประการหนึ่งที่ทำให้ผลิตภัณฑ์การทอเกี่ยวเสื้อผ้าเกาหลีพัฒนาขึ้นก็คือผู้พัฒนาในพื้นที่ยังไม่ตระหนักถึงคุณค่าการทอเกี่ยวของเสื้อผ้าชาติพันธุ์อย่างเต็มที่ บทความนี้ศึกษาคุณค่าการทอเกี่ยวของเสื้อผ้าเกาหลีจากสามแง่มุม ได้แก่ สุนทรียศาสตร์ วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ เพื่อที่จะให้ความสนใจ

การก่อตัวและการพัฒนาของเสื้อผ้าเกาหลีนั้นได้รับอิทธิพลอย่างมากจากแนวคิดด้านสุนทรียศาสตร์ของเกาหลี ซึ่งสอดคล้องกับที่ Wang (2014) กล่าวถึงในการศึกษาศิลปะเครื่องแต่งกายของเกาหลี ว่าเสื้อผ้าแสดงถึงแนวคิดด้านสุนทรียศาสตร์แบบดั้งเดิมของชาวเกาหลี ทำให้เสื้อผ้ามีชื่อเสียงในด้านลักษณะเฉพาะ งานฝีมือที่ประณีต รูปแบบสไตล์ที่แตกต่างและมีเสน่ห์เฉพาะตัว ด้วยภูมิปัญญาด้านต่าง ๆ ทั้งด้านรูปแบบ ลวดลาย กระบวนการในการทอ ซึ่งสอดคล้องกับกมลวรรณ พงษ์กุล และธีรพงศ์ สงฆ์ (2567) กล่าวว่า กลุ่มผ้าพื้นเมืองบ้านหนองม่วง ประกอบไปด้วย ภูมิปัญญากระบวนการผลิต ภูมิปัญญาด้านรูปแบบและภูมิปัญญาด้านลวดลาย โดยภูมิปัญญากระบวนการผลิต ด้วยกระบวนการเหล่านี้ทำให้ความงามที่แสดงออกนั้นมีความหลากหลาย สิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนถึงเสน่ห์ของเสื้อผ้าเกาหลี ทำให้นักทอเกี่ยวได้รับความเพลิดเพลินในฐานะปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายมีคุณค่าเฉพาะตัว ประการแรก ในแง่ของเนื้อหา เครื่องแต่งกายเกาหลีสะท้อนถึงวิถีชีวิตของชาวเกาหลีในยุคต่าง ๆ รวมถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ความเชื่อทางศาสนา เป็นต้น โดยมีลักษณะทางวัฒนธรรมระดับภูมิภาคที่แตกต่างกัน ประการที่สอง เนื้อหาส่วนใหญ่ของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายไม่เพียงแต่สามารถรับชมได้เท่านั้น แต่ยังสามารถสัมผัสได้โดยตรงอีกด้วย ทำให้ผู้คนมีความเข้าใจในวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของเกาหลีดียิ่งขึ้น

2. วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของเครื่องแต่งกายเกาหลีและปัญหาการพัฒนาการทอเกี่ยวหมู่บ้านชานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีนในปัจจุบัน

ประการที่หนึ่ง ในการพัฒนาการทอเกี่ยวเชิงวัฒนธรรม เครื่องแต่งกายประจำชาติเกาหลีในจีนมีความสำคัญและมีค่าอย่างยิ่ง ประการแรกสัญชาติเกาหลีเป็นชนกลุ่มน้อยที่สำคัญในประเทศจีนและวัฒนธรรมการแต่งกายของเกาหลีมีเสน่ห์และลักษณะเฉพาะตัว ในด้านการทอเกี่ยวเชิงวัฒนธรรม สอดคล้องกับที่ Chen (2018) กล่าวถึงการสร้างแบรนด์การทอเกี่ยวเชิงวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ เสริมสร้างรูปแบบของมรดกทางวัฒนธรรมแฮ่อเจ้อ สนับสนุนการแสดงพื้นบ้านและศิลปะการแสดงพื้นบ้าน นักทอเกี่ยวสามารถได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับประเพณีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของเกาหลี และมีความรู้และความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับประเพณีพื้นบ้านในท้องถิ่น

ประการที่สอง ชุดประจำชาติเกาหลีถือเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมเกาหลี และยังเป็นสัญลักษณ์สำคัญอย่างหนึ่งที่นักทอเกี่ยวจดจำวัฒนธรรมเกาหลีได้ ในกิจกรรมการทอเกี่ยว เจ้าหน้าที่สวมชุดประจำชาติเกาหลีมาให้บริการและประสบการณ์สำหรับนักทอเกี่ยว นอกจากนี้ได้สัมผัสกับเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเกาหลีได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

ประการที่สามการสืบทอดและการพัฒนาชุดประจำชาติเกาหลีก็เป็นหนึ่งในมาตรการสำคัญในการปกป้องและสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน ด้วยการพัฒนาของสังคมและการเร่งกระบวนการปรับปรุงให้ทันสมัย สำหรับการตอบรับการท่องเที่ยวสมัยใหม่ วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนกำลังเผชิญกับความท้าทายและปัญหาต่างๆ จำนวนมาก เช่น ปัญหาเกี่ยวกับแนวทางการอนุรักษ์ การส่งเสริมการท่องเที่ยว และการจัดระเบียบความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ Akkapanyo et al (2023) กล่าวว่า การที่การสืบทอดและการพัฒนาชุดประจำชาติเกาหลีเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน จึงได้รับผลกระทบและความท้าทายอย่างมาก ดังนั้นผ่านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กลุ่มคนจำนวนมากขึ้นจึงสามารถเข้าใจและเข้าใจวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีได้ จากนั้นจึงส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาให้มีความโดดเด่นยิ่งขึ้น

3. เพื่อศึกษาเส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเครื่องแต่งกายเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ มณฑลเสฉวน ประเทศจีน

การพัฒนาของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายกลุ่มชาติพันธุ์เกาหลี ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่มีศักยภาพได้แสดงอัตลักษณ์ของวัฒนธรรม สอดคล้องกับ Jiarong (2014) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นบ้านชาติพันธุ์มีแนวโน้มสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวสมัยใหม่และสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นบ้านชาติพันธุ์ ตามแนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยวโลก การสำรวจและวิเคราะห์การท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวสามารถเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์อยู่ในอันดับแรกการท่องเที่ยวที่น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวและอันดับรองลงมาคือการท่องเที่ยววัฒนธรรมและศิลปะ

การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายกลุ่มชาติพันธุ์เกาหลี สามารถใช้เป็นโครงการท่องเที่ยวในประเพณีชาติพันธุ์และยังสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ เช่น ของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว และยังสามารถพัฒนาเป็นวัฒนธรรมและศิลปะ เมื่อพิจารณาถึงทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ครอบคลุม การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว การสร้างผลผลิตการท่องเที่ยวและการปกป้องสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา การเปลี่ยนข้อได้เปรียบของทรัพยากรการท่องเที่ยวให้กลายเป็นข้อได้เปรียบทางเศรษฐกิจ แนวคิดโดยรวม ในขณะที่เดียวกันทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายควรผสมผสานกับการบริหารการท่องเที่ยวแห่งชาติ การบริหารการท่องเที่ยวระดับจังหวัด โครงสร้างโดยรวมของรัฐบาลและท้องถิ่น โดยคำนึงถึงผลประโยชน์พื้นฐานของชาติและท้องถิ่น ดำเนินตามเส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชาติพันธุ์ มุ่งเน้นในนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ สร้างภาพลักษณ์ของแบรนด์ ในเวลาเดียวกันของการพัฒนาควรสรุปประสบการณ์อย่างต่อเนื่องเรียนรู้จากประสบการณ์ ปรับปรุงความเข้าใจในการปกป้องทรัพยากร

ความสำคัญของการพัฒนาแหล่งวัฒนธรรมการท่องเที่ยวเครื่องแต่งกายประจำชาติ สอดคล้องกับ Jiarong (2014) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจีนนั้นอาศัยวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนเป็นหลัก การพัฒนาแหล่งวัฒนธรรมเป็นกิจกรรมทางเทคนิคและเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มและปรับปรุงการดึงดูดทรัพยากรการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว เปลี่ยนข้อได้เปรียบของแหล่งวัฒนธรรมให้กลายเป็นข้อได้เปรียบทางเศรษฐกิจที่แท้จริง และทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นจริง การพัฒนาแหล่งวัฒนธรรมนั้นขึ้นอยู่กับแหล่งวัฒนธรรมผ่านการแปรรูป และการปรับปรุงบางรูปแบบ เพื่อแสดงมูลค่าตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว สัญชาติเกาหลีในหมู่บ้านซานเดาเฮ ตั้งอยู่ที่ชายแดนระหว่างจีนและเกาหลีในเมืองตาดง ซึ่งยังคงรักษาแหล่งวัฒนธรรมการท่องเที่ยวดั้งเดิมไว้เป็นจำนวนมาก ในฐานะของชุดประจำชาติเกาหลี เนื่องจากมีทรัพยากรและวัฒนธรรมมากมาย จึงดึงดูดโลกภายนอกได้จำนวนมาก เมื่อเผชิญกับโอกาสในการพัฒนาแหล่งวัฒนธรรมและกระแสของการท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชาติจึงโดดเด่นขึ้น การพัฒนาจึงมีส่วนจำเป็น ประการแรก สามารถเพิ่มรายได้รวดเร็ว ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนและปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของประชาชน ประการที่สอง สามารถขยายขอบเขตและเร่งกระบวนการโลกาภิวัตน์ของวัฒนธรรมประจำชาติ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง

ต่อเนื่องและการหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมต่างประเทศจำนวนมากได้เร่งให้เกิดการปะทะกันของวัฒนธรรมชาติพันธุ์ และพื้นที่ชาติพันธุ์ได้ขยายขอบเขตในกระบวนการบูรณาการทางวัฒนธรรม การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ได้ลดระยะห่างระหว่างผู้คนและโลกภายนอก เพิ่มความมั่นใจในประเทศและเร่งการพัฒนาของวัฒนธรรมประจำชาติดั้งเดิม ในเวลาเดียวกันความตระหนักรู้ในการปกป้องวัฒนธรรมประจำชาติก็แข็งแกร่งมากขึ้นทางเศรษฐกิจกระตุ้นให้หน่วยงานของรัฐพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยววัฒนธรรมชาติพันธุ์ได้

ในการพัฒนาการท่องเที่ยววัฒนธรรม เครื่องแต่งกายประจำชาติเกาหลีในจีนมีความสำคัญและมีคุณค่าไม่เพียงแต่เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมเกาหลี แต่ยังเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนด้วย การพัฒนาการท่องเที่ยววัฒนธรรมทำให้กลุ่มคนเข้าใจและรู้จักวัฒนธรรมการแต่งกายของเกาหลีมากขึ้น จึงส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนา ในขณะเดียวกันก็สามารถมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นและส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองและการพัฒนาของสังคมท้องถิ่นได้ เนื้อหานี้สอดคล้องกับ Haiyan (2015) ซึ่งแนะนำว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การเติบโตของวัฒนธรรมเกาหลีทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งมีรายได้จำนวนมาก ดังนั้น เราควรให้ความสำคัญกับการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายประจำชาติเกาหลี และให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในการพัฒนามากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื้อหาวิชาการด้านประวัติศาสตร์และภูมิหลังทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการเรียนรู้วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีด้านศิลปะการแสดง
2. สามารถนำวัฒนธรรมข้อมูลเครื่องแต่งกายเกาหลีและสถานการณ์ปัญหา โดยผู้ดูแลด้านศิลปวัฒนธรรมนำไปกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบัน
3. วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สามารถนำมาใช้พัฒนาสิ่งประดิษฐ์เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีในพื้นที่ท้องถิ่น เนื่องจากยังมีวัฒนธรรมบางส่วนที่ยังไม่มีการศึกษาวิจัย
2. เศรษฐกิจและสังคมของจีนกำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้น วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีจึงได้รับผลกระทบ จึงเหมาะสมที่จะทำการวิจัยเพื่ออนุรักษ์และส่งเสริม
3. วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายเกาหลีถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรม และสมควรได้รับการวิจัยว่ามีประโยชน์ในปัจจุบัน

กิตติกรรมประกาศ

บทความฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้และการสนับสนุนอย่างดียิ่งจากบุคคลหลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ดร.บุญสม ยอดมาลี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือ และให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิศักดิ์ จำปาแดง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำอันมีค่า

เกี่ยวกับการเขียนวิทยานิพนธ์ในส่วนต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้โครงสร้างและเนื้อหาของวิทยานิพนธ์มีความชัดเจนและเป็นระบบมากขึ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.ฐิติศักดิ์ เวชกามา และรองศาสตราจารย์ ดร. ศาสตรา เหล่าอรรคหะ ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อเสนอแนะและมุมมองที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัย ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณอย่างสูงต่อคณาจารย์ของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติประจำจังหวัดเลยวหนึ่ง ผู้นำชุมชนและชาวบ้านในหมู่บ้านชานเดาเฮ คนงานตัดเย็บเสื้อผ้า ตลอดจนผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านที่ได้กรุณาให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ซึ่งทำให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณะ เนียมหอม และกัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์ “การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยชุมชน,” *Journal of Roi Kaensarn Academi*. 6, 11 (2564): 350.
- กมลวรรณ พงษ์กุล และธีรพงศ์ สงผัด. “การศึกษาภูมิปัญญาผ้าแล้ว กลุ่มผ้าพื้นเมืองบ้านหนองม่วง จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อพัฒนารูปแบบเครื่องประดับในเชิงพาณิชย์,” *วารสารบัณฑิตวิทยาลัย พิษณุพรรณ*. 19, 2 (2567) 93-104.
- Akkapanyo, P. A. et al. “Buddhist Tourism Promotion of the Temples in Nan Municipality, Nan Province,” *Journal of MCU Buddhist Review* 7, 3 (2023): 256-270.
- Chen, Z.H. “Development and protection of cultural tourism of Hezhen Ethnic group,” *Tourism Overview*. 1, 4 (2018): 12-13.
- Jiarong, H. “Tourism Value analysis of Korean costume art. *Tourism Overview*,” *Second Half*. 1, 6 (2014): 350-352.
- Haiyan, Q. *Research on Yanbian Korean Autonomous Prefecture Government's Promotion of Cultural Tourism Development*. Master's thesis, Tianjin Normal University, 2015.
- Wang, R. “Research on Korean Costume Art,” *Hailongjiang Ethnic Series*. 1, 3 (2014): 131-136.
- Xiaofang, M. “Research on the beauty of Korean Traditional Clothing,” *Textile Report*. 2, 09 2021: 156-167.
- Xu, W. *The evolution and development of Korean Traditional Costumes in Yanbian Area*. Master Dissertation Northeast Dianli University, 2022.
- Zhang, H. “A Brief discussion on the inheritance of Korean ethnic costumes,” *Shopping Mall Modernization*. 12, 6 (2017): 96.

